

М. С. Тимошик,

доктор філологічних наук, професор,
зав. кафедри видавничої справи та мережевих видань
Київського національного університету культури і мистецтв
вул. Щорса, 36, м. Київ, 01601, Україна
тел.: (044) 285 44 03
e-mail: nkin@ukr.net

ДОБРІ ДІЛА – ОНОВЛЯТЬСЯ...

Київський національний університет культури і мистецтв у 2014 році: знаменні дати, славні ювілеї : календар / гол. ред. М. М. Поплавський ; уклад. О. О. Скаченко ; наук. ред. О. О. Гарачковська ; Київ. нац. ун-т культури і мистецтв, Наук. б-ка. – Київ : Вид. центр КНУКіМ, 2014. – 138 с. : іл.

В історії українського книгодрукування простежується одна цікава тенденція – кожний новий видавничий осередок, як тільки стверджувався, прагнув видавати календарі. Це дуже давній, поважний і надто витребуваний читачами усіх часів вид видавничої продукції, на сторінках якого в чіткій послідовності (за днями, тижнями, місяцями), лаконічно і з достовірною точністю в іменах, подіях та тенденціях вміщується різноманітна інформація, що має безпосереднє відношення до тієї чи іншої дати або тематики.

Укладання календарів книжкового типу практикували і рукописники Києво-Печерської лаври, і друкарі університету св. Володимира, і засновники чи не всіх українських видавництв у діаспорі. Для останніх цей сегмент книговидавання став знаковим, оскільки давав можливість протягом тривалого часу закарбовувати в друкованих рядках хроніку життя і творення сотень тисяч кращих представників бездержавної нації на чужині.

Не залишилися осторонь цієї традиції національного книготворення й ті, хто сьогодні активно розвиває друкарську справу в КНУКіМі.

Минулорічної весни в переповненому викладачами й студентами читальному залі нашої наукової бібліотеки урочисто презентували перший випуск календаря «Київський національний університет культури і мистецтв у 2013 році: знаменні дати, славні ювілеї». Скільки теплих і зворушливих слів було сказано на тій презентації! І на адресу рідної Альма-матер, яка з кожним роком соліднішає, мудрішає і водночас молодіє; і ювілярам, які ніяковіли від щиро мовлених компліментів добірної громади; й самих ініціаторів видання (співробітників науково-методичного відділу бібліотеки та кафедри видавничої справи і мережевих видань), які особливо хвилювалися: як сприймуть колеги первістка друку, яку нішу посяде він у каталогах і на книжкових полицях, чи буде корисним та цікавим читачам?

Тоді всі зійшлися на одному: добрий початок потребує продовження. І ось таке продовження ми засвідчуємо в другому випуску університетського календаря.

Небуденність і знаковість для університету цієї події проглядається за кількома ознаками.

Перша – календар як системний засіб фіксації й осмислення поступу нашого навчального закладу. Як важливо в непростих і напружених буднях три-вожнього українського сьогоднішнього помітити й достойно поцінувати все те добротворче начало, що народжується на кафедрах, в інших підрозділах вишу, а згодом розбруньковується в душах наших студентів у час реалізації різноманітних, професійно зорієнтованих, проектів.

Принаймні, слід просто не розгубити ці перли творчості й бодай кількома рядками описати їх для нащадків. Історія КНУКіМу не така велика за часовим проміжком, але й вона вже починає наповнюватися першими ювілеями: 45-річчя створення кафедри фізичного виховання, 15-річчя надання статусу національного, перші п'ятирічки існування Інституту дизайну та реклами, кафедр видавничої справи та мережових видань, теорії та історії мистецтва... Переконаний: генезу поступу таких підрозділів майбутні дослідники вивчатимуть й за сторінками цього календаря.

Друга – календар як форма презентації особистостей колективу. У нашому до абсурду спрагматизованому і всуціль скомп'ютеризованому світі все менше часу залишається на щире й неспішне спілкування з тими, з ким волею долі випало працювати пліч-о-пліч. Скільки можна навести прикладів, коли ми один про одного знаємо так мало, а про дивовижні грані таланту чи окремі захоплені сторінки біографії нерідко дізнаємося, читаючи в подібних виданнях нарис чи біографічну довідку колеги-ювіляра. Особисто для мене надзвичайно цікаво було простежити за низкою прізвищ колег їхні неабиякі набутки, пройтися непростими життєвими шляхами-дорогами, що по-своєму виводили кожного до визнання й повної самореалізації. Після такого читання виникає бажання бути чемнішим і уважнішим до ближнього, встигати казати добрі слова тоді, коли вони так потрібні співбесіднику. Направду, як багато в колективі університету людей порядних, професіональних, патріотичних.

Третя – календар як стимул самоствердження підрозділу чи особистості. Йдеться не про марнославство, а про природне бажання творчої особистості чи вченого-викладача до самоствердження, до продукування тих справ, які не залишаться непоміченими громадою зокрема чи суспільством у цілому. І наближення будь-якого ювілею, нехай то буде п'ять, десять чи двадцять років підрозділу або 50, 60 чи 70-річчя конкретної персоналії (що є приводом для потрапляння на сторінки подібного календаря), буде неминучою спонукою для відповіді на питання: а з чим я прийду до свого ювілею, що напишуть про мене?

Видатний діяч українського відродження, колишній міністр освіти уряду Української Народної Республіки Іван Огієнко у щоденниковому творі «Моє життя» не бажав описувати чи говорити з кимось про свої ювілеї. Не раз повторював: «Мені ніколи не ходило про те, що скажуть про мене в такі дні ті, хто мав би це робити за обов'язком служби; я пильнував за тим, як би більше встигнути зробити для української справи; як я працював – судити не мені».

Хочеться, аби ці глибинні за змістом слова стали своєрідним епіграфом для цього і для багатьох наступних випусків університетського календаря.